

Sygn. akt II Ca 49/14, II Cz 61/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman
Sędziowie	SSO Arkadiusz Lisiecki SSO Grzegorz Ślęzak (spr.)
Protokolant	st. sekr. sąd. Alicja Sadurska

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa S. I. i Z. I.

przeciwko (...)Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów i zażalenia pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 31 października 2013 roku, sygn. akt I C 34/10

1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bełchatowie do ponownego rozpoznania pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za instancję odwoławczą;
2. umarza postępowanie zażaleniowe.

Sygn. akt II Ca 49/14, II Cz 61/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 października 2013 r Sąd Rejonowy w Bełchatowie po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013 r. sprawy z powództwa S. I.i Z. I.przeciwko (...) spółki z o.o. w B.o zapłatę kwoty 10.000 złotych z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z ich działki zajętej pod sieć wodociągową oddalił powództwo i nie obciążył powodów S. I.i Z. I.kosztami procesu na rzecz pozwanego.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

Z. I.i S. I.od 1967 r. są właścicielami na prawach wspólności ustawowej nieruchomości położonej w B.o powierzchni 0,1972 ha, oznaczonej w ewidencji gruntów jednostki ewidencyjnej jako działka nr (...), dla której w Sądzie Rejonowym w Bełchatowie urządzona jest księga wieczysta Kw Nr (...). W planie przestrzennego zagospodarowania działka przeznaczona jest pod zabudowę usługową, zabudowę mieszkaniową jednorodzinną.

Na działce zlokalizowana jest sieć wodociągowa o przekroju (...), której właścicielem jest (...), posadowiona w połowie lat 80 - tych, na co Z. I. i S. I. wyrazili zgodę z uwagi na toczący się proces wywłaszczenia działki łącznie z budynkiem - do czego jednak ostatecznie nie doszło. Działka nr (...) jest obciążona służebnością przesyłu w pasie szerokości 3 m i długości 21 m stanowiącego pas gruntu ze strefą kontrolowaną o powierzchni 63 m² na rzecz właściciela sieci gazociągowej, przebiegającej w odległości ok. 2,5 m od sieci wodociągowej; służebność ta obejmuje również drogę dojazdową do gazociągu, która jest jednocześnie drogą dojazdową do wodociągu. Strefy ochronne dla obu urządzeń przesyłowych wynoszą 3 metry. W miejscu, gdzie przebiega gazociąg i wodociąg nie ma możliwości uzyskania pozwolenia na budowę. Od wodociągu do końca działki nr (...) jest jednak odległość ok. 27,5 m, wystarczająca dla pobudowania budynku mieszkalnego lub gospodarczego. Obie sieci - gazociąg i wodociąg zostały wykonane zgodnie z projektem i pozwoleniem na budowę, a ten po przeprowadzeniu prac budowlanych został uporządkowany. Wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z działki nr (...) wynosi zatem 0,00 zł.

Z tytułu posadowienia na działce nr (...) urządzeń sieci wodociągowej Z. I. i S. I. nie otrzymali żadnego odszkodowania

Z. I. i S. I. wystąpili do (...) o zapłatę kwoty 10.000,00 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z działki nr (...) za lata 1999 - 2009 oraz kwoty 40.000,00 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu

W piśmie z dnia 4 listopada 2009 r. (...) zaproponował Z. I. i S. I. kwotę 121,00 zł tytułem wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu, na co nie wyrazili zgody

Decyzją Wojewody (...) z dnia 20 sierpnia 2013 r. Z. I. i S. I. zostało przyznane odszkodowanie za szkody spowodowane budową infrastruktury podziemnej w postaci magistrali ciepłowniczej (...) i (...) wraz z komorą ciepłowniczą (...) w kwocie 72.407,00 zł z tytułu zmniejszenia wartości działki nr (...)

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, opinii biegłego sądowego J. S. (1) oraz zeznań powodów w zakresie czasu usadowienia urządzeń przesyłowych na przedmiotowej nieruchomości oraz braku odszkodowania za ich usadowienie.

Powodowie kwestionowali opinię biegłego J. S. (1) zarzucając, iż nie jest merytoryczna, a sam biegły nie ma wiadomości specjalnych, koniecznych do poprawnego sporządzenia opinii. Wnieśli o powołanie dowodu z opinii innego biegłego celem wyliczenia wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości. Sąd uwzględnił wniosek o dopuścić wnioskowany dowód; jednakże powodowie - mimo ponawianych przez Sąd wezwań do uiszczenia zaliczki na ten cel - nie wykonali tego obowiązku. W tym stanie rzeczy Sąd ostatecznie postanowił pominąć dowód z opinii innego biegłego - na podstawie art. 13 O⁴ § 5 kpc. Podkreślenia wymaga fakt, iż powodowie kilkakrotnie byli wzywani do uiszczenia zaliczki - ponad obowiązek wynikający z art. 13 O⁴ § 2 kpc - jednakże bezskutecznie.

W ocenie Sądu opinia biegłego J. S. (1) jest - wbrew zarzutom powodów - profesjonalna, logiczna, oparta na ustalonych dokumentami stanie faktycznym i może stanowić podstawę do ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w niniejszej sprawie. Biegły J. S. (1) jest wpisany na listę biegłych Sądu Okręgowego jako biegły z zakresu budownictwa lądowego i szacunku nieruchomości, wyceny wartości przedsiębiorstw, wyceny maszyn i urządzeń oraz wyceny służebności przesyłu. Brak jest zatem podstaw do uznania zarzutu, iż nie posiada wiadomości specjalnych do sporządzenia opinii w zakresie wyliczenia wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez przedsiębiorstwo przesyłowe. Powodowie nie poparli żadnymi dowodami swojego twierdzenia, iż biegły nie posiada wiadomości specjalnych - co potwierdził także Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. w uzasadnieniu postanowienia z dnia 14 grudnia 2012 r. oddalającego zażalenie powodów na postanowienie o przyznaniu biegłemu wynagrodzenia za sporządzoną opinię. Ponadto powodowie sami nie wykorzystali możliwości skonfrontowania stanowiska biegłego J. S. (1) ze stanowiskiem innego biegłego, a Sąd nie znalazł podstaw do przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego z urzędu.

Podstawą prawną roszczenia jest art. 225 kc w zw. z art. 224 § 1 kc. W świetle powołanych przepisów samoistny posiadacz w złej wierze jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę.

Przepisy art. 224 - 225 kc mogą mieć zastosowanie jedynie wtedy, gdy posiadaczowi nie przysługuje skuteczny względem właściciela tytuł prawny do korzystania z rzeczy, co łączy się z bezprawnością / p. uchwała SN z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. III CZP 116/09, OSNC z 2010 r., poz. 92 /.

Przedsiębiorstwo przesyłowe, które nie legitymuje się uprawnieniem do ingerowania w sferę cudzej własności nieruchomości dla bieżącego utrzymania urządzeń przesyłowych, korzysta z tej nieruchomości w złej wierze i zobowiązane jest do świadczenia wynagrodzenia na podstawie art. 225 kc. Stałe korzystanie z linii przesyłowej, polegające na prowadzeniu prac konserwacyjnych lub naprawczych zakłada konieczność swobodnego dostępu do tych urządzeń, a tym uprawnieniem nie gwarantuje uzyskanie pozwolenia na budowę urządzeń przesyłowych, jak też zgodność budowy z wymogami Prawa budowlanego. Dobra wiara w chwili stawiania urządzeń nie oznacza powstania po stronie przedsiębiorstwa przesyłowego prawa do korzystania z nieruchomości skutecznego wobec każdorazowego jej właściciela, odpowiadającego treści służebności przesyłowej. Zaniechanie rozwiązania tych kwestii oznacza brak tytułu prawnego do dalszego ingerowania w sferę cudzej własności. Dobrą wiarę wyłącza bowiem ujawnienie takich okoliczności, które u przeciętnego człowieka powinny wzbudzić poważne wątpliwości, że nie przysługuje mu prawo do korzystania z rzeczy w dotychczasowym zakresie / por. wyrok SN z dnia 6 maja 2009 r., II CSK 594/08, LEX nr 510969, wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2009 r., II CSK 471/08, LEX nr 607255, wyrok SN z dnia 24 lipca 2009 r., II CSK 121/09, LEX nr 686359 /.

Władztwo przedsiębiorstwa eksploatującego urządzenia dostarczające lub przekazujące energię elektryczną (gazową / też wodociągową) odpowiada faktycznemu władztwu wynikającemu z prawa służebności, co pozwala je uznać za posiadacza służebności, do którego na podstawie art. 352 § 2 kc stosuje się przepisy o posiadaniu rzeczy, w tym art. 224 § 2 kc -- 225 kc. Źródłem i przyczyną roszczeń wynikających z przepisów art. 224 - 225 kc jest jedynie samoistne posiadanie cudzej rzeczy, które nie jest tożsame tylko z pozbawieniem właściciela wszystkich elementów faktycznego władztwa nad rzeczą, ale może także polegać na takim korzystaniu z rzeczy przez niewłaściciela, które narusza prawo własności w inny sposób, aniżeli w sposób pozbawiający właściciela faktycznego władztwa / por. wyrok SN z dnia 16 lipca 2009 r., I CSK 511/08, LEX nr 584191, wyrok sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 kwietnia 2013 r., I ACa 79/13, LEX nr 1315662 /.

Wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy nie stanowi roszczenia odszkodowawczego, nie ma wobec niego zastosowania art. 361 § 2 kc, o wysokości wynagrodzenia nie decyduje wysokość rzeczywistych strat i rzeczywistych korzyści odniesionych przez posiadacza. Właściwym wynagrodzeniem pozostaje kwota, jaką posiadacz musiałby zapłacić właścicielowi, gdyby jego posiadanie oparte było na prawie - w okresie, za jaki w przysługuje wynagrodzenie / por. wyrok sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 stycznia 2013 r., I ACa 456/12, LEX nr 1280458, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4 grudnia 2012 r., I ACa 1168/11, LEX nr 1286543 /.

Sformułowanie przepisu art. 352 § 2 kc nie wyłącza dopuszczalności żądania przez właściciela lub wieczystego użytkownika wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z ich nieruchomości przez posiadacza służebności. Z użycia w tym przepisie sformułowania „ stosuje się odpowiednio przepisy o posiadaniu rzeczy ” nie można wnioskować, że w tym zakresie wyłączone zostały uprawnienia właściciela, wynikające z art. 224 kc i art. 225 kc w zw. z art. 230 kc. Właściciel nieruchomości (wieczysty użytkownik) może wystąpić względem przedsiębiorstwa, w skład którego wchodzi urządzenia przesyłowe, korzystającego z jego nieruchomości bez tytułu prawnego, w złej wierze, z roszczeniem o wynagrodzenie za korzystanie z nieruchomości w oparciu o art. 224 § 2 kc w zw. z art. 225 kc w zw. z art. 230 kc i art. 352 § 2 kc bez względu na to, czy nie korzystając z nieruchomości lub będąc ograniczony w możliwości korzystania, poniósł jakąkolwiek szkodę i niezależnie od tego, czy posiadacz służebności odniósł z tego korzyść / por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 września 2009 r., I ACa 607/09, LEX nr 1120160 /.

W świetle powołanych orzeczeń posiadanie pozwanego nieruchomości powodów w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu, było bez wątpienia posiadaniem w złej wierze, gdyż pozwany nie legitymował się żadnym uprawnieniem do ingerowania w sferę własności powodów.

W przedmiotowej sprawie jednak zostało ustalone, iż wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z działki powodów przez pozwanego wynosi 0,00 zł. Biegły stwierdził, iż przedmiotowa sieć wodociągowa znajduje się w jednym korytarzu technologicznym z siecią gazową, na działce nr (...) ustanowiona została służebność przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa będącego właścicielem sieci gazociągowej położonej w odległości ok. 2,5 m od przedmiotowej sieci wodociągowej, służebność ta obejmuje także drogę dojazdową do gazociągu będącej jednocześnie drogą dojazdową do wodociągu, strefy ochronne dla obu instalacji wynoszą 3 m i w takim samym stopniu uniemożliwiają korzystanie z działki w obrębie posadowionych urządzeń przesyłowych. Ponadto istnieje możliwość zabudowy działki poza tym obrębem, w pasie od wodociągu do końca działki.

Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wystąpił szczególnie uzasadniony przypadek pozwalający Sądowi nie obciążyć powodów kosztami procesu mimo jego przegrania. Powodowie, wnosząc powództwo, mogli być przekonani o słuszności swoich roszczeń wobec braku uzyskania jakiegokolwiek rekompensaty za posadowienie na ich działce urządzeń przesyłowych. Powodowie nadal są przekonani o słuszności swoich roszczeń ze swojego punktu widzenia. Okoliczność, iż są to odczucia subiektywne, nie powinno mieć wpływu na ocenę, iż obciążenie powodów kosztami procesu na rzecz pozwanego w takiej sytuacji, byłoby sprzeczne ze względami słuszności.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, rozważania oraz powołane w nich przepisy orzekł jak w wyroku.

Powyższy wyrok zaskarżyli apelacją w całości powodowie.

Apelacja zredagowana przez samych powodów, zaskarżonemu wyrokowi zarzuca uchybienia procesowe mające wpływ na wynik sprawy przez oparcie orzeczenia na opinii biegłego J. S., która nie odpowiada tezie dowodowej i wypowiada się w kwestii wynagrodzenia za ustanowienie służebności a nie w zakresie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów w zakresie usytuowanej na ich działce sieci wodociągowej, a nadto która to wypowiada się w kwestii prawnej należącego do wyłącznej kompetencji Sądu orzekającego w sprawie, co doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy, a mianowicie wysokości należnego powodom wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z ich nieruchomości za okres wskazany w pozwie.

Apelujący wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do jej ponownego rozpoznania.

Na zawarte w powyższym wyroku postanowienie o kosztach procesu między stronami zażalenie wnieśli obaj pełnomocnicy pozwanego.

Podnosząc zarzut obrazy przepisów: art. 102 kpc przez jego zastosowanie w sprawie oraz art. 98 kpc. przez jego niezastosowanie skarżący domagali się zmiany wyroku w zaskarżonej części przez obciążenie powodów obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego oraz wnosili o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona.

Trafnie bowiem zarzucają apelujący, iż Sąd opierając się na opinii biegłego J. S., która nie odpowiada tezie dowodowej i jako taka jest nieprzydatna dla rozstrzygnięcia, nie rozpoznał istoty sprawy.

W sprawie niniejszej Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że pozwany korzysta z nieruchomości powodów w zakresie usytuowania i eksploatacji sieci wodociągowej bez tytułu prawnego, będąc przy tym posiadaczem w złej wierze.

Prawidłowo też Sąd Rejonowy dokonał wykładni powołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przepisów prawa materialnego, wskazujących na słusność powództwa co do zasady, skoro słusznie podnosi, że wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości należy się niezależnie od tego czy wyrządza ono właścicielowi szkodę jak i jest też niezależne od ustalenia że posiadanie to nie przeszkadza właścicielowi w korzystaniu z jego nieruchomości.

Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości należy się więc właścicielowi z tytułu samego korzystania z niej i odpowiada wynagrodzeniu jakie posiadacz musiałby zapłacić właścicielowi, gdyby jego posiadanie oparte było na prawie w okresie za jaki przysługuje wynagrodzenie.

Dziwi zatem stanowisko Sądu I instancji, który wykładając w powyższy sposób, przepisy art. 224 i 225 kc. z powołaniem się na liczne orzecznictwo Sądu Najwyższego i Sądów powszechnych, dochodzi do konstatacji, iż powództwo podlega oddaleniu tylko i wyłącznie w oparciu o opinię J. S., który – nie będąc do tego upoważnionym – dokonał za Sąd oceny żądania pozwu co do jego zasady.

Istotą rozstrzygnięcia niniejszej sprawy – w świetle prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych co do posiadania przez pozwanego i jego poprzedników prawnych bez tytułu prawnego i w złej wierze nieruchomości powodów w zakresie „służebności przesyłu” (sieci wodociągowej) – było zatem określenie wysokości należnego powodom wynagrodzenia, a to mogło nastąpić w oparciu o opinię biegłego.

Sąd prawidłowo dopuścił dowód z opinii biegłego zlecając mu ustalenie wysokości należnego powodom wynagrodzenia z powyżej wskazanego tytułu za okres wskazany w pozwie.

Tymczasem biegły nie wykonał swych czynności zgodnie z tezą dowodową skupiając się głównie na ocenie zasady powództwa, przy czym – jak trafnie zarzucają apelujący – utożsamiał wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłu z wynagrodzeniem za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów w zakresie takiej służebności.

Błędny jest przede wszystkim wniosek biegłego, bezkrytycznie zaakceptowany przez Sąd, że ustanowienie służebności przesyłu polegającej na korzystaniu z gazociągu usytuowanego w tej działce na rzecz przedsiębiorstwa gazowniczego pozbawia powodów możliwości dochodzenia wynagrodzenia od pozwanego z tytułu bezumownego korzystania z sieci wodociągowej, położonej w tym samym korytarzu co gazociąg.

Po pierwsze, budzi wątpliwości czy gazociąg i sieć wodociągowa zajmują jedną i tę samą powierzchnię działki powodów skoro Sąd ustala, że między gazociągiem a wodociągiem występuje 2,5 m odległości.

Zasady logicznego rozumowania wskazują więc, że strefa zajęta na oba te rurociągi musi być większa niż ta, która byłaby zarezerwowana tylko dla jednego z nich.

Po drugie, nie ustanowiono do tej pory służebności przesyłu dotyczącej sieci wodociągowej na rzecz pozwanego, lecz ustanowiona służebność w 2009 roku (ujawniona w księdze wieczystej) dotyczy gazociągu i ustanowiona została na rzecz „przedsiębiorstwa gazowniczego”.

Po trzecie i to jest najważniejsze, gdyby nawet ustanowiono „służebność przesyłu” na rzecz pozwanego w zakresie korzystania z przedmiotowego wodociągu, to pozostaje poza sporem, że do czasu jej ustanowienia właściciel sieci wodociągowej korzystał z nieruchomości powodów bez żadnego tytułu prawnego i zobowiązany jest za ten okres zapłacić wynagrodzenie, o którym tu mowa.

W świetle powyższych rozważań, nie można – jak trafnie wywodzi apelacja – zaakceptować opinii biegłego J. S., która jest niezgodna z tezą dowodową Sądu i jako taka jest bezwartościowa dla rozstrzygnięcia sprawy.

Znamienne jest także to, że koszty sporządzenia powyższej opinii ponieśli powodowie, którzy konsekwentnie ją podważali, wskazując powyższe jej uchybienia, a Sąd pomimo ich słusznych zastrzeżeń nawet nie przesłuchał biegłego na wskazane okoliczności.

W świetle powyższego i wobec wykazanej tu oczywistej wadliwości opinii biegłego J. S. podnoszonej z uporem przez powodów, liberalniej należy spojrzeć na nieuiszczenie przez apelujących zaliczki na koszt przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego, o który wnosili, a co doprowadziło do rezygnacji przez Sąd z tegoż dowodu.

Skoro zatem nie została określona wysokość wynagrodzenia należnego powodom za bezumowne korzystanie z ich nieruchomości w zakresie usytuowanej na niej sieci wodociągowej, co jest istotą rozstrzygnięcia, należało na podstawie art. 386 § 4 kpc i art. 108 § 2 kpc. uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać Sądowi I instancji do jej ponownego rozpoznania z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia o kosztach procesu za drugą instancję.

Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Rejonowy dokona ustaleń w zakresie wcześniej wskazanym przeprowadzając w tym celu dowód z opinii biegłego d/s szacunku nieruchomości i obiektów budowlanych, który doprowadzi do określenia wysokości należnego powodom wynagrodzenia za okres bezumownego korzystania z ich nieruchomości odnośnie sieci wodociągowej.

O ile swej wadliwej opinii nie uzupełni biegły J. S. zgodnie z tezą dowodową sądu konieczne będzie dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z omawianej dziedziny.

Uchylenie zaskarżonego wyroku wraz z zawartym w nim rozstrzygnięciem o kosztach procesu między stronami spowodowało, iż rozpoznanie zażalenia pełnomocników pozwanego na to właśnie rozstrzygnięcie stało się bezprzedmiotowe.

Skutkiem tego postępowanie zażaleniowe podlegało umorzeniu na podstawie art. 355 w zw. z art. 397 § 2 i 391 § 1 kpc.

Na marginesie jednak Sąd Okręgowy zauważa, że niezasadnie zażalenie zarzucało obrazę art. 102 kpc przez jego zastosowanie i nie obciążenie powodów zwrotem kosztów procesu na rzecz pozwanego. W sytuacji bowiem gdy zostało ustalone, że pozwany korzysta z nieruchomości powodów bez tytułu prawnego nie uiszczając im żadnego wynagrodzenia, a ci taki stan rzeczy i wynikającą z tego uciążliwość znoszą od lat zastosowanie art. 102 kpc w sytuacji gdy Sąd oddalił powództwo było w pełni uzasadnione.

Dlatego też mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania oraz powołane w nich przepisy Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

GŚ/as